

PINTÉR LAJOS

Tengerre néz ki ablakom

*Tengerre néz ki ablakom,
tengerre néz ki Hvaron,
ablakban állok, mélyet lélegzem,
hajó érkezzen, várom.
Tenger az is: a fenyőerdő,
tengernyi fenyőt látok,
régí csaták emléke csak:
meglapulón egy várrom.*

*Tengerre néz ki ablakom,
tengernyi elhullt napra:
elmúlt tegnappra, évre, évszakra,
huszadik vérszázadra,
évezred-pillanatra:
mohácsi temetőkre, trianon-szemfedőre,
s apámtól dédapámig, szépapámig
ki porlik hanyattdőlvé.*

*Tengerre néz ki ablakom,
anyára, szeretőre,
ki sirva fekszik ágyra,
ki nevetve hideg kőre,
ki vetkezik, ha vétkezik,
s ki ölvén ölelőzne,
ki halálban megelőzne,
s ki engem küld előre.*

*Tengerre néz ki ablakom,
tengernyi virág-létre:
s a réten virág-népre,*

*vajvirág, vasvirág, varádics,
vérontófü, vidra- s veronika-virág is
ott fekszik kasza-élen,
s szétszóratván a szélben,
varjutövis, a vétlen.*

*Tengerre néz ki ablakom,
öbölnyi, kicsi népre
úgy tekintek, mint napra,
napja bár leáldozva,
inka, maja és aszték
csak szellemem maraszt még,
s oszmán birodalomra, szovjet birodalomra,
csak úgy nézek, mint romra.*

*Tengerre néz ki ablakom,
tengerre, jövődőre.
Hogy mi vár rám és rád is,
megmondhatom előre.
Tengerre néz ki ablakom,
síró csöpp csecsemőre,
kinő majd karma, körme,
s ladik köt ki majd Hvaron,
s révésze lészen Charon.*